

λων και παραδόξων, ώστε μευ ἦλθεν ὄρεξις νὰ ἀγοράσω μίαν. Εἰσῆλθον, παρετάχθησαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου περὶ τὰς εἰ-
κοσι καὶ παρεκάλεσα νὰ τὰς ἀνοίξουν μίαν πρὸς μίαν.

Εἰς καθὲ ἐμφάνησιν λεπίδος ὀπισθοχώρουν κατὰ ἓν βῆμα. Δὲν πιστεύω νὰ εἰμπορῇ τις νὰ φαντασθῇ ὅπλον βαρβιροτέρας καὶ φρικωδεστέρας ὕψους τούτου.

Ἀπὸ μίαν λαβὴν ἐκ χαλκοῦ, ἣ ἐξ ὀρειχάλκου, ἣ ἐκ κέρα-
τος, ὀλίγον τι κυρτὴν καὶ κεντημένην διὰ πολυχρόμων κο-
σμημάτων, ἀναπηδᾷ μετ' ἀπαισίτου κρότου μία λεπίς πλα-
τεῖα, ὅσον μία παλάμη, μακρὰ περὶ τὰς δύο παλάμας, ὅξεια
ὡς ἐγχειρίδιον, ὁμοιάζουσα πρὸς ἰχθύν καὶ φέρουσα ἐγκεχυραγ-
μένα διάφορα ἐρυθρὰ κοσμήματα, ἅτινα φαίνονται ὡς γραμ-
μαὶ ἀπὸ πεπηγμένον αἷμα, καὶ ἐπιγραφὰς ἀπειλητικὰς καὶ
ἀγρίας. Ἐπιμιας εἶνε γεγραμμένον ἰσπανιστί:—Μὴ μὲ ἀνοί-
ξης χωρὶς λόγον, μὴ μὲ κλείσης χωρὶς τιμὴν. — ἐπὶ μιᾶς
ἄλλης:— "Ὅπου ἐγγίξω τετέλεσται. — ἐπὶ ἄλλης:— "Ὅταν
ὁ ὄφης οὗτος δαγκάσῃ, ὁ ἱατρὸς δὲν ἔχει πλέον νὰ κάμῃ
τίποτε, καὶ ἄλλαι φιλόφρονες φράσεις ὁμοίας φύσεως.

Τὸ καθυπὸ ὄνομα τῶν μαχαίρων τούτων εἶνε *navaja* τὸ
ὁποῖον σημαίνει ἐπίσης ξυράφιον, εἶνε δὲ ἡ *navaja* τὸ ὅπλον
τῆς μονομαχίας τοῦ λαοῦ. Σήμερον περιέπεσον ὀλίγον εἰς ἀ-
χρησίαν, ἀλλ' ἄλλοτε ἦτο μεγάλης τιμῆς. Ὑπῆρχον
καὶ διδάσκαλοι, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶχε τὸ ἰδιαιτερόν του
κτύπημα, αἱ δὲ μονομαχίαι ἐγίνοντο καθ' ὅλους τοὺς ἱππο-
τισμοῦ. Ἠγόρασα τὴν πλέον μεγαλόσχημον *navaja* τοῦ κα-
νόνος τοῦ ἐργαστηρίου καὶ ἐπανελάβομεν τὸν ὁρόμον μας.

[Ἐπεταί συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΖΟΛΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

"Ἄλλο πάλιν κακὸν περιέμενε τὸν Λάζαρον.

Ὁ γέρον του «Πιστός» δὲν ἐπήγαινε καλᾶ.

Τὸ πτωχὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον τὸν Μάρτιον θὰ ἠρίθμει δεκα-
τέσσαρα ἔτη, ὑπέφερεν ἀπὸ τοὺς ὀπισθίους του πόδας καὶ ἡ
κατάστασις ὁλονέν καθίστατο κρισιμωτέρα.

Καθ' ὅς στιγμὰς ἐπῆρχοντο αἱ κρίσεις καὶ τὸν αἰμωδία-
ζον, μόλις ἠδύνατο νὰ βαδίζῃ, ἔμενεν εἰς τὴν αὐλήν, ἐξηπλω-
μένος ὅστων ἤλιον, ἀτενίζων τοὺς ἐξερχομένους, μὲ τοὺς με-
λαγχολικοὺς τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἰδίως τοῦ γηραιοῦ σκύλου συνεχίνουν
τὸν Λάζαρον, ὀφθαλμοὶ ἀπολέσαντες τὴν διαύγειάν των, θαμ-
νωθέντες διὰ πέπλου ὑποκυάνου, ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ τυφλοῦ. Ἐν
τούτοις, ἔβλεπεν ἀκόμη, ἐσύρετο ἵνα ἐρχηται καὶ στηρίξῃ τὴν
χονδρὴν του κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ γόνατος τοῦ κυρίου του, ἔπειτα
τὸν προσέβλεπεν ἀτενῶς, μὲ ὕψος θλιβερόν ὡς ἂν τὰ πάντα
ἤννοει.

Καὶ δὲν ἦτο πλέον ὠρῆος, τὸ λευκὸν του καὶ σγουρὸν τρί-
χωμα εἶχε κιτρινίσει· τὸ τῶσον ἄλλοτε μαῦρον ρύγχος του,
ἐλευκένετο· ρυπαρότης τις καὶ αἶσχος τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο αἰ-
σθανόμενος τὸν καθίστων ἀξιοθρήνητον, διότι δὲν ἐτόλμων νὰ
τὸν πλύνουν, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης του ἡλικίας.

Εἶχε πλέον ἀφήσει ὅλα του τὰ παιγνίδια, δὲν ἔκαμνε πλέον
τοῦμπερ, δὲν συνεστρέφετο πλέον κυνηγῶν τὴν οὐράν του,
εἶχε χάσει τὴν τρυφερότητα ἣν ἠσθάνετο πρὸς τὰ μικρὰ τῆς
Μινούς, ὅτε ἡ τροφὸς τὰ ἐπήγαινε περίπατον. Ἐπέραν τὰς
ἡμέρας του ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὑπνηλῆς καταστάσεως γέρον-
τος, καὶ τόσον ἐκοπίαζε νὰ ἐγείρεται ἐπὶ τῶν ποδῶν του, τό-
σον αἱ πόδες του ἦσαν ἄλκωνεῖς ὥστε πολλάκις, ἀνθρωπὸς τις
τῆς οἰκίας, ἀπὸ οἴκτου κινούμενος, τὸν ἐβοήθει, τὸν ὑπεβά-
σταζε διὰ μίαν στιγμὴν, ἵνα δύναται κατόπιν νὰ βαδίσῃ.

Ὁ πτωχὸς σκύλος ἔφθασε συρόμενος μέχρι τοῦ ἐστιατο-
ρίου κατὰ τὸ ἑσπερινὸν δεῖπνον· ἡ ὑπηρέτρια θέλει νὰ τὸν
διώξῃ, νὰ τὸν κτυπήσῃ.

— "Ἀφῆσέ τον, ἐπανέλαβεν ὁ Λάζαρος. Πήγαινε εἴσω.

Τότε, ἐν ᾧ ἡ Βερονίκη ἐπανέκλειε μανιωδῶς τὴν θύραν, ὁ
Πιστός, ὡσεὶ ἐννοήσας, ἦλθε νὰ στηρίξῃ τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ
τοῦ γόνατος τοῦ κυρίου του.

"Ὅλοι ἠθέλησαν νὰ τὸν περιποιηθοῦν, ἔθραυσαν σάκχαριν,
προσεπάθησαν νὰ τὸν ἐμψυχώσουν.

"Ἄλλοτε, τὸ μικρὸν παίγνιον ἐκάστης ἐσπέρας ἦτο ἡ τοπο-
θέτησις τεμαχίου σακχαρώς, μακρὸν του, πρὸς τὸ ἄλλο ἄκρον
τῆς τραπέζης· ἐν τάχει, ἔκαμνε τὸν γύρον, καὶ ὁλονέν ἡ σάκ-
χαρις ἐπῆδα, ἕως ὅτου, ζαλισμένος, ἐκπληκτος διὰ τὰ συνεχῆ
τῆς πηδῆματα, ἤρχιζε νὰ ἐκβάλλῃ ἀγρίας ὕλακας.

Τὸ παιγνίδιον αὐτὸ ὁ Λάζαρος ἐδοκίμασε ν' ἀρχίσῃ ἐκ νέου,
ἐπὶ τῇ φιλανθρώπῳ σκέψει τοῦ ὅτι θὰ παρεῖχεν εὐτῷ ψυχα-
γωγίαν τινὰ εἰς τὴν ἀγωνίαν τοῦ πτωχοῦ ζῴου. Ὁ σκύλος
ἔσεισεν ὀλίγον τὴν οὐράν του, ἔκαμε μίαν στροφὴν, ἔπειτα
προσέκρουσεν ἐπὶ τοῦ καθίσματος τῆς Παυλίνας. Δὲν ἔβλεπε
πλέον τὴν σάκχαριν, τὸ ἄσκαρόν του σῶμα κατέπεσε χαμαί,
τὸ αἷμα ἔρρεε κατὰ σταγόνας ἐρυθρὰς τριγύρω τῆς τρα-
πέζης.

Ὁ μικρὸς δὲν ἐτονθόριζε πλέον τὸ ἄσμά του, οἶκτος συνέ-
θλιβε τὰς καρδίας ὅλων ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ θνήσκοντος Πιστοῦ,
ὅστις ἐψηλάφει χαμαὶ ἀναπολὼν τὰ κατωρθώματα τοῦ ἄλλοτε
Πιστοῦ, τοῦ τόσον λαιμάργου.

— Μὴ τὸν κουράζετε, εἶπεν ἡπίως ὁ ἱατρὸς. Τὸν φο-
νεύετε.

Ὁ ἐφημέριος, καπνίζων ἐν σιγῇ τὸ σιγάρον του, ἔκαμε τὴν
παρατήρησιν αὐτήν, ἵνα ἀναισθησθῶς δικαιοδογήσῃ τὴν συγ-
κίνησιν του:

— Αὐτοὶ οἱ μεγάλοι σκύλοι λὲς καὶ εἶνε ἄνθρωποι.

Εἰς τὰς δέκα, ὅτε ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ ἱατρὸς ἀνεχώρησαν, ὁ
Λάζαρος, προτοῦ ἀναβῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐπῆγεν ὁ ἵδιος
νὰ κλείσῃ τὸν Πιστὸν εἰς τὸ διαμέρισμά του.

Τὸν ἐξηπλωσεν ἐπὶ καθαροῦ ἀχύρου, ἐβεβαιώθη ὅτι εἶχε
τὸ δαχεῖον μὲ τὸ νερόν του, τὸν περιεπτύχθη, κατόπιν ἠθέλη-
σε νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνον. Ἄλλ' ὁ σκύλος, εἶχεν ἤδη ἐγερθῇ
καὶ τὸν παρηκολούθει. Τρεῖς φορὰς ἐδέησε νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ
εἰς τὴν θέσιν του. Ἐπὶ τέλους, ὑπετάχθη, ἀπέμεινεν ἐξη-
πλωμένος μὲ τεταμένην τὴν κεφαλὴν, ἀτενίζων τὸν κύριόν
του ἀπομακρυνόμενον, μὲ βλέμμα τόσον περίλυπον, ὥστε
ἐκεῖνος, ἐν ἀπελπισίᾳ, ἐστράφη ἐκ νέου ἵνα τὸν περιπτύχῃ
ἀκόμη.
